

TAGADOM, TAGADOM...

Kubányi Gy.

Tagadom, tagadom, mindhalálígg tagadom hogy
 Jártam valaha utánad.
 Tagadom, tagadom, mindhalálígg tagadom hogy
 Érted epesztett a bánat.
 Tagadom, hogy csókot adtam, százat is egyvégből,
 Letagadom még a Fiastyúkot is az égről.
 Tagadom, tagadom, mindhalálígg tagadom
 Egy szó sem igaz az egészéből.

Az igaz, az igaz, hogy a nótát szeretem és
 Egyszer egy csillagba n/zttem.
 Az igaz, az igaz, elbűvölte a lelkemet,
 Végkép a bolondja lettem,
 Szerelmemes nótaszóval csaltam le az égről,
 Hazug volt a csillag fénye, mosoly a szeméből.
 De én nem búsulok, csak egy kicsit belehalok,
 Ennyi igaz az egészéből.

ESTE, HA LEFEKSZIK...

Sallai M.

Este, ha lefekszik, álmodozzon rólam,
 Aranyhal leszek egy elátkozott tóban.
 Eressze haldóját a tó fenekére,
 Halásson ki engem, hálás leszek érte,
 Szívűből kívánom, hogy legyen szerencséje.

Másnap este ismét álmodozzon rólam,
 Primás leszek én egy fényes mulatóban.
 A legszebb nótánál könnyű hull a vonóra,
 - Nem gyógyít meg engem, csak a maga csókja...
 (De) Reggel, ha felébred, ne beszéljen róla.

AHOGY ÉN SZERETLEK...

Farkas Imre

Balázs Á.

Ahogy én szeretlek
 Nem szeret úgy senki,
 Hogy én csókollak,
 Nem csókol úgy senki.
 Így sohasem vártak,
 Így sohasem kértek,
 Így még nem szerettek
 Soha-soha téged.

Minden virág az én
 Szerelmemből nyílik,
 Ez az én szerelmem
 Elkísér a sírig.
 Minden nóta az én
 Bánatomat zengi:
 Ahogy én szeretlek,
 Nem szeret úgy senki.

HIÁNYZIK VALAKI...

Murgács K.

Tegnap sem ragyogott több csillag az égen,
Nem járkáltak többen lenn, a faluszélien.
Ma sem hull több virág a vén akácfáról.
Mégis más a világ,
Hiányzik valaki ebből az utcából.

Kókay I.

Kis ablakok nyílnak egymás után, sorban,
Muskatli integet át a túlsó sorba.
Bezárult szemekkel csak egy ablak bámul,
Mégis üres minden,
Hiányzik valaki ebből az utcából.

NEM FÚJ A SZÉL...

Pap Zoltán

Dankó Pista

Nem fúj a szél, nem forog a dorozsmai szélmalom.
A malomba fogadtál te hű szerelmet, angyalom.
De megcsaltál, mással éled világod,
Tán most csókolt meg a rózsád, hogy a malom megállott.

Rágondolok, mikor nekem a szívemet hazudtad,
Hej, fogadni a szerelmet, hűtlen, csalfa, de tudtad!
A te álnok szívedet megátkozom,
Szélvész támad, megindul a dorozsmai szélmalom.

CSAK, CSAK, CSAK AZ ESİK NEKEM KESERVESEN...

(2-ik vers: Vértess H.)

Csak, csak, csak az esik nekem keservesen,
Olyan büszkén járkál a kedvesem,
Olyan büszkén, mintha sose látott volna,
Mintha a szeretője sose lettem volna.

Várj csak, csalfa babám, ne légy olyan büszke!
Új szerelem fészkel a szívedbe.
Új nőtának még nem ismered a végét,
Egy új szerelemért ne dobd el a régit!

VÁNDORFELHŐK AZ ÉGEN ...

Szigeti J. Morvay K.
 Vándorfelhők az égen,
 Ha majd egyszer kis falunkhoz értek,
 Álljatok meg az alvégen
 Édesanyám házáért keressétek.
 Ott, ahol egy vén aszifa
 Halkan sóhajtott fel az éjszakába,
 Vándorfelhők, ott van az én
 Édesanyám nádfedeles háza.

Szálljatok be az ahlakon,
 Mondjátok, hogy hírt hoztok felőlem.
 Mondjátok, hogy ne búsuljon,
 Jól megy számomra, mióta eljöttem.
 Ne tudja meg, hogy a sorsom,
 Az életem keserűség, bánat,
 Ne hulljon a könnye értem,
 Fehérhajú édes, jó anyámnak.

HA AZ ENYÉM VOLNÁL...

Erőss Béla

Ha az enyém volnál, nem volna a bánat
 Az arcodra írva.
 Ha az enyém volnál, ragyogó két
 szemed

Nem volna kisírva.
 Lehoznám az égről a csillagot néked,
 Fehér lilomszál, ha az enyém volnál.

Ha az enyém volnál, meg a hideg
 tél is

Szép tavasszá válna,
 Ha az enyém volnál, a cigány is mindig
 Vigát muzsikálna.
 Estétől reggelig nem mulatnék folyton
 Síró nótaszóval,
 Hogyha rám borulnál, hogyha meg-
 csókolnál,
 Ha az enyém volnál...

SZÜLETTEM A KISKÚNSÁGON
(Hortobágyi csikós nótá)

P. Molnár K.

Születtem a Kiskúnságon,
 S csikós lettem Horto-
 bágyon.
 Nincs is olyan földi lélek,
 Akivel én megcserelek.
 Szívernék csak egy a baja,
 S nem segíthet senki rajta:
 Hogy itt élek, Hortobágyon,
 A rózsám meg Csongorádon.

Visz a lovam árkon-bokron,
 A világgal sermi dolgom.
 Minden bucka jó pajtásom,
 Senkivel sincs számadásom.
 Itt a rossz is mind jó
 vóna,
 Csak az az egy baj ne vóna,
 Hogy itt élek, Hortobágyon,
 A rózsám meg Csongorádon.

NE NÉZZETEK ÚGY RÁM...

Doby J.

Ne nézzetek úgy rám,
 Mint egy csavargóra,
 Mintha szívem, lelkem
 Sohasem lett volna.
 Ne nézzetek úgy rám,
 Ne bántsátok engem,
 Nekem is van szívem,
 Nekem is van lelkem.

Ha nem volna szívem,
 Ha nem volna lelkem,
 Sohasem látnátok
 Csavarogni engem.
 De nincsen nyugalmam,
 Nem tudom feledni,
 Hogy annak, ki szegény
 Nem szabad szeretni.

BESZEGŐDTEM TARNÓCZÁRA...

Beszegődtem Tarnóczára bojtárnak,
 Jó legelője van ott a birkának.
 Fizetésem tíz forint mász krajcár, mégél abból egy bojtár.
 A gazdával leszok majd egy kenyéren,
 Szentgyörgy napkor jönnek értem szekéren.
 Felteszem a tulipános ládám, furulyámat, dudámat.

Én csak addig furulyázok, dudálok,
 Míg egy szép szeretőre nem talállok.
 Van Tarnóczán elég szőke, barna lány, belémszeret egy talán.
 Ha megszeret, jól teszi, mert elveszem,
 Édes kis feleségemnek nevezem.
 Nem lesz kerek e világon több ily pár, mint Tarnóczán a bojtár.

PIROS PÜNKÖSD NAPJÁN...

Kókay I.

Piros pünkösdi napján imádkoztam érted,
 Piros pünkösdi napján vártam visszatérned.
 Tele volt a határ nyíló vadvirággal,
 S vártalak a keresztútnál pünkösdi rózsával.

Mindhiába vártam, ősz is lett azóta,
 Elhervadt már régen a pünkösdi rózsza.
 Kacagó kis párom, többé sosem hívlek,
 Mert a késő hideg télben jégvirágok nyílnak.

VAN EGY SZŐKE ASSZONY...

Dr. Sándor J.

Van egy szőke asszony, halvány, mint a rózsza.
 Annak az asszonynak halálos a csókja.
 Miatta nem alszom, zúllók minden éjjel,
 Mert a boldogságát kegyetlen szeszéllyel én tapostam széjjel.

Bűneimért tudom, könnyel kell fizetni.
 Fizettem, de boldog mégsem tudtam lenni.
 Nem tudok így élni, megbűnhődtem érte,
 Édes szőke asszony, térdénállva kérem, bocsásson meg nekem.

MARIKA

Antal I.

Hófehér virágszál patyolatos ágyon,
 Pihenő két szemén szendereg az álom,
 Hova el nem érhet semmi földi vétek,
 Ott játszanak vele kacagó tündérek.
 Meg ne zavarjátok, föl ne rezzentsétek,
 Vigye himes mezőn az arany paripa,
 Álmodozz, álmodozz, Marika, Marika.

Balázs Á.

Eljön majd az idő, a bimbó kipattan,
 Vagy ébred a szívben, édes, olthatatlan.
 Álomteli nappalt küldözget az éjjel,
 Jaj annak a szívnek, amelyik felébred!
 Meg ne zavarjátok, fel ne ébresszétek,
 Neki szent maradjon az arany karika,
 Álmodozz akkor is, Marika, Marika.

GYERE HAZA KINCSEM...

Farkas I.

Gyere haza kincsem, ne hagyjál el engem,
 Ne törd meg a könnyet szomorú szememben.
 Hagyjuk a haragot, meg a büszkeséget,
 Hisz te sírsz utánam, én meghalok érted.

Balázs Á.

Az apád azt mondja, az anyád azt mondja,
 Az egész világnak velünk van a gondja.
 Kicsi házunk előtt majd elhallgat minden,
 Csak te gyere haza, gyere haza kincsem!

MÉG AZT MONDJÁK...

Még azt mondjak, jéz se szép, jéz se szép.
 Ollan vagyok, mint a csellagos ég.
 Ollan vagyok, mint az engedelöm, a
 Két orcámon csellog a szerelem a sötétbe.

Édesanyám vőtt nekem kalapot,
 Fújja a szél rajta a szallagot.
 Ha nem fújja, magam is lobogtatom
 Ezt a szökét idecsalogatom a sötétbe.

TELE VAN A CSIPKEBOKOR...

Tele van a csipkebokor virággal,
Tele van a szívem szomorúsággal.
Mire az a csipkebokor elszárad,
Meghalok én, kis angyalom, utánad.

Ha meghalok, meghagyom a babámnak,
Ne sirasson engemet, csak vasárnap,
Mert vasárnap ráér hozzám kijönni,
Ráér magát a síromon kisélni.

HOGYHA LÁT IS NAP-NAP UTÁN...

Erőss B.

Hogyha lát is nap-nap után
Órák hosszat házik előtt állni,
Hogyha látja halvány arcom
Napról-napra halványabbá válni,
Ha könnyet lát a szememben,
Ne kutassa, mi az oka,
Ne gondoljon egyebet,
Hisz az ember néha-néha
Még siratja a lehulló levelet.

Elmegyek már nemsokára,
Nem fogok a házik előtt járni.
Nem fogom a kis kapuban
Az esteli harangszókat várni.
Úgy eltűnök, ahogy jöttem,
Búcsú nélkül, szép csendesen
Nem hullatva könnyeket,
Hisz az őszi szellő is csak
El sodorja a lehulló levelet.

KEREK A KÁPOSZTA...

Kerek a káposzta, csipkés a levele,
Üljél az ölembe, babám!
Kerek a káposzta, csipkés a levele,
Üljél az ölembe, babám!
Nem ülök én az öledbe,
Isten tudja, ki ült benne.
Kerek a káposzta, csipkés a levele,
Üljél az ölembe, babám!

BEFORDULTAM A KONYHÁRA...

Petőfi S. Balázs Á.
Befordultam a konyhára,
Rágyújtottam a pipára.
Azaz, rágyújtottam volna,
Hogyha már nem égett volna.

A pipám javában égett,
Nem is mentem én a végett!
Azért mentem, mert megláttam,
Hogy odabenn szép leány van.

Tűzet rakott eszemadta,
Lobogott is, amint rakta.
Jaj, de hát még szeme párja,
Annak volt ám nagy a lángja!

En beleptem, ő rám nézett,
Aligha meg nem ígézett.
Égő pipám kialudott,
Alvó szívem meggyulladott.

NEM KELL PÉNZ A BOLDOGSÁGHOZ

Sándor J.

Nem kell pénz a boldogsághoz,
Nem kell ahhoz semmi.
En Istenem, miért nem szabad
Nékem boldog lenni?
Az utcákat végigjárom,
Nem vár ott rám senki,
Minek is él így az ember,
Fájó szívvel, könnyes szemmel,
Ha nem tud szeretni?

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Hiába is várom,
Az álom is azért álom,
Hogy egyszer elszálljon.
Az a csók a legszebb csók,
Mit nem csókoltak végig,
Új szerelem, régi bánat,
Ölelem az új babámat,
Siratom a régit.

ESIK ESŐ, HEGYEN-VÖLGYÖN...

Farkas I.

Esik eső hegyen-völgyön,
 Magam járok messze földön.
 Nincs kenyeret aki szegjen,
 Poharamba aki töltsön.
 Kifordítom a subánat,
 Bévül marad a búbanat,
 Édes, kedves kis angyalom,
 Meghalok én teutánad.

Ha majd egyszer megtalálalak,
 A szívemre ide zárlak.
 Nem hagylok el többé soha
 Semmi kincsért e világnak
 Virág lesz az ablakában,
 Fehér szegfű, piros mályva,
 Hallgasd meg a sóhajtsom,
 Gyere vissza, édes párom.

EGY KRAJCSÁROS LEVÉLPAPÍR...

Erőss B.

Egy krajcsáros levélpapír,
 Reszkető betűkkel teleírva.
 Akác lombos kis falumból
 Aki küldte, könnyes szemmel
 írta.

Eljutott már mihozzánk is
 Az új nótád, édes fiam, lelkem,
 Így dalolják:
 "Piros pünkösdi napján fognak
 eltemetni engem."

Aranyszegett levélpapír,
 Lilatintás gyöngybetűkkel
 írva,

Aki küldte, pezsgő mellett,
 Nótaszóndál, kacagás közt írta.
 Húzzatjuk az új nótáját,
 Hogy is tud ily bánatonat
 írni?

Tudja-e, hogy piros pünkösdi
 Napján fognak esküvőre vinni?

FEHÉR SÉLYEM CSIPKÉS SZÉLŰ...

Kádas Gy.

Kendő, kendő, csipkés szélű
 Drága kicsi kendő,
 Mondd meg nekem, sugd meg nekem,
 Mit hoz a jövőndő?
 Enyém lesz-e a te gazdád?
 Hej, ha te azt megmondhatnád!
 Fehér selyem, csipkés szélű
 Drága kicsi kendő.

Kendő, kendő, csipkés szélű
 Drága kicsi kendő.
 Te maradtál csak meg nekem
 Mióta elment ő.
 Mennyi édes tündér-álom!
 Hová lett a boldogságom?
 Fehér selyem, csipkés szélű
 Drága kicsi kendő.

HA ROSSZ VAGYOK HOZZÁD...

Kalmár T.

Ha rossz vagyok hozzád,
 Ne panaszkodj fünek, fának,
 Forró csókra nyúljtsd
 A panaszra nyíló szédet.
 S ha arcomon érzem,
 Hogy a könnyem éget,
 Megbocsájtom azt is,
 Amit soha, soha
 Fel sem róttam neked.

Ha meg is ütnélek,
 Vedd elő az imakönyvet,
 S mondd el az Istennek,
 Hogy kínozlak, meggyötörlek.
 A szent oltár előtt
 Hajtsd meg a két térded,
 S azt is elmondjad,
 Hogy én minden percben
 Meghalnék térted.

MINDIG MONDTAM, VESZEDELMES...

Murgács K.

Mindig mondtam, veszedelmes a lány, reszketni kell tőle.
 Hogyha olyan, mint a kezes bárány, tigris lesz belőle.
 Isten tudja csak annak az okát, ha asszony lesz, kimutatja fogát.
 Nem házasodom meg!

Mindig mondtam, veszedelmes a lány, nekem egy sem kéne.
 Egyszer mégis bele-belenéztem egy kislány szemébe.
 Isten tudja csak annak az okát, egyszerre csak nem reszketten
 Így házasodtam meg. / tovább,

A FONÓBAN SZÓL A NÓTA...

Fráter L.

A fonóban szól a nóta, hej Istenem, de régóta hallgatom!
 Eszembe jut érvaságom, elfelejtett boldogságom siratom.
 Daloljatok csak még egyet, bánatosat, keserveset, utolsót,
 Édesanyám, ne sirasson, de fiának csiráltasson koporsót.

Kiállok a kis kapuba, arra járnak a fonóba a lányok.
 Jaj, de búsan nézegetem, szomorúan tekintgetek utánuk.
 El-olnézem mindegyiket, de nem látom az anyimet seholsem.
 Hej, Istenem, hogy is látnám, hisz elhagyott engem árván,
 A szegény.

HOGY MONDJAM MEG NÉKED...

Kalmár T.

Hogy mondjam meg neked, mennyire szeretlek,
 Az én nagy szerelmem mivel üzenjem meg?
 Megüzenjem-e a víg dalosmadárral,
 Szellő fuvalmával, felhő suhanással?
 Vagy az eső cseppje őszi délutánon,
 Az mondja meg neked, hogy teerted élek, s te lélsz a halálom.

Hogy mondjam meg neked, mennyire imádlak?
 El kéne mesélni az egész világnak!
 Az egész világon hadd tudják meg rólad,
 Hogy te milyen szép vagy, hogy te milyen jó vagy.
 S hogy a szidásod is simogatón édes...
 Akkor se feledj el, ha a szíved egyszer
 Mégis a másé lesz.

GYÖNGYVIRÁGOS KIS KERTEDBEN

Magyarády J. Bányai A.
 Gyöngyvirágos kis kertedben
 Mosolyog a napsugár is,
 Gyöngyvirágos kis kertedhez
 Hasonlít a mennyország is.
 Temelleted úgy érzen én,
 Gyönyörűsége dőlt ez az élet,
 A neveddel az ajkamon
 Még is tudnék halni érted.

Gyöngyvirágok, kék ibolyák
 Nyíladoztak a határban.
 Minden nyíló kis virágban
 A te fehér lelked láttam.
 Kis ibolyák, gyöngyvirágok,
 Vigyéztek el az én sóhajtasom,
 Hogy a neved, a te neved
 A legszentebb imádságom.

SZIDNAK ENDEM AZ EMBEREK...

Antal I. Balázs A.
 Szidnak engem az emberek,
 Mert tehozzád járok,
 Bánom is én, megvetem én
 Az egész világot.
 Mit tudjak ők, hogy ott van, sejt
 Az én mennyországom,
 Ahol a te két szemedet
 Mosolyogni látom.

Szidnak engem az emberek,
 Mert tehozzád járok.
 Bánom is én, megvetem én
 Az egész világot.
 Kökény szemed, piros ajkad
 Az én boldogságom,
 Nem kell nekem rajtad kívül
 Senki a világon.

FUTÓ BOLOND...

Bodrogi Zs.
 Futó bolond lett a falu
 Legderekabb legénye...
 Kigúnyolták, kikacagták,
 Követ dobta szegényre.
 De amikor úgy elhaladt
 A szomszédos ablak alatt,
 Amelyikbe szép muskátli
 virágzott,
 Olyankor egy barna kislány
 Könyeivel öntözte a virágot.

Földhöz ragadt szegény legény
 Volt a falu bolondja,
 Mielőtt még esztét veszíté
 Édesanyját gondozta.
 Becsülte is ezért anyja,
 No meg aki úgy siratja,
 Az a kislány igaz szívvél
 szerette,
 A másik meg, akinek a
 Bolondja lett, egyre kacag
 felette.

HA MEGHALOK, CSILLAG LESZEK...
(Jaj, de szépen muzsikálnak...)

Ha meghalok, csillag leszek,
 Minden éjjel nálad leszek.
 Beragyogok ablakidba,
 Úgy gondolsz rám álmaidba.
 Ott virrasztok éjről-éjre,
 Jaj, de fáj egy csillag lelke!
 Addig hívlek, míg elcsallak,
 Úgy leszünk mi páros csillag.
 Jaj, de szépen muzsikálnak,
 Ablak alatt egy kislánynak.
 Kék a szeme, göndör haja,
 Ejnye, de szép kislány maga!

MIKOR ESZEMBE JUTSZ...

Sassy Cs.

Sas N.

Mikor eszembe jutsz, mintha tavasz volna,
 Orgona virága mintha rám borulna.
 Ringó ága-bogán koszorús füzérral, lila bokrétával,
 Mikor eszembe jutsz, tele van a lelkem tavasz melegével,
 Mámoros, illatos orgonavirággal.

Mikor eszembe jutsz, mintha felhő járna,
 Szomorú, borongós május éjszakába.
 Frissen hantolt sírra orgona hull lassú, lila hervadással,
 Mikor eszembe jutsz, tele van a lelkem koszorú-illatú,
 Színtelen, vértelen orgonavirággal.

ODA VAN A VIRÁGOS NYÁR...

P. Molnár K.

Fráter L.

Oda van a virágos nyár, minden levél sárga,
 Jajgatva sír a szellő is, mintha neki fájna.
 Fel-falzokog, úgy kesereg, ott künn, a viharban,
 Mint mikor az én rózsámnak, szerelmes violámnak
 Elvesztét sirattam.

Szellő, szellő, síró szello, fáj a szívem, lelkem.
 Beteg vagyok, meg is halok, sirassál meg engem.
 Vidd magaddal a szívemet a világon végig,
 Mítogasd meg mindenkinek, milyenek a vérző szívek,
 Mikor összetépik.

A HORGOSI CSÁRDA...

(2-ik vers: Vértess H.)

A horgosi csárda ki van festve.
 Oda jár a cimbalmos a cimbalnával
 Cimbalmozni minden este.
 Csaplárosné azt hiszi,
 Hogy a lányát elveszi egy valaki.

Femkére néztem a pohárnak,
 Rádásul belendéztem a szemébe
 Az én huncut kis babámnak.
 Mitől lett jó a kedvem,
 Hidegem, meg melegem, - fene tudja!

LEHULLOTT A RÓZSALÉVEL...

Dr. Grosz J.

Lehullott a rózsalevél,
Nem vihetek a babámnak rózsát.
Nincsen cigány a faluban,
Nem szereti senki már a nótát.
Ha volna is ezer cigány s nóta,
Ha nyílna is ezer piros rózsza,
Nem vihetném a babámnak,
Messze elment rózsahullás óta.

Ha elmegyek messze innét,
Nem dalolok semmiféle nótát.
Ha meglátom virágozni,
Összetépem mind a piros rózsát.
Hej, mikor még neki szólt a nóta,
Űvé volt a legpirosabb rózsza,
De nekem már könnyem sincsen,
Mind elsírtam rózsahullás óta.

VOLT NEKEM EGY IGEN KEDVES...

Ányos L.

Volt nekem egy igen kedves barátom,
Elhagyott, mert szerette a családom.
Mindig sokat törődött más bajával,
S a feleségem is elvitte magával.

Aldjon meg az Isten, kedves barátom,
Hogy ily nagyon szeretted a családom!
Nem is gondolnék rád sosem haraggal,
Ha anyósom is vitted volna magaddal.

DE KI TUDNÁM PANASZOLNI...

De ki tudnám panaszolni magamat,
Ha valaki meghallgatná szavamat.
Minden bűnöm, bánatomat elsírnám,
Hej, de minek, mikor senki sem néz rám!
Úgy elmegyek, hírt sem hallasz felőlem,
Párja vesztett gerlice lesz belőlem,
Elszállok a zöld erdőbe zokogva,
Úgy siratlak egy nefelejcs bokorba.

NEM MEGYEK EL A TAMPLOMBA...

(Ólmos eső verdesi...)

Németh B.

Nem megyek el a templomba,
Mikor téged esketnek,
Ne tudják, hogy az az eskü
Hogy fáj mind a kettőnknek.
De ha mégis elmennék,
De ha mégis ott lennék,
Tudom-Istenem, zokognánk
Mind a ketten.

Ólmos eső verdesi a
Legényszobám ablakát,
Azt mondják, hogy nem vagy
boldog,
Azt beszéli a világ.
Szép asszony lett belőled,
Jó asszony lett belőled.
Istenem, csak ne zokognánk
Mind a ketten...

PIROS RÓZSA, FESLŐ RÓZSA

Z. Balázs I. Kurucz J.

Piros rózsza, feslő rózsza
Virított egy kis ablakba.
Egy szép reggel arra
jártam,
Beteg lettem, hogy
megláttam.
Nem járok már arra régen,
Virul-e meg, nem is kérdelem.
Álmodozom mindig róla,
Bár sohase virult volna.

NEM HISZEK A SZERELEMBEN...

P. Molnár K. Garand B.
 Nem hiszek a szerelemben,
 Hogy örökké tartson.
 Nem hiszem, hogy sűrű tartó
 Mennysorságot adjon.
 Nem hiszek én senkinek már
 Ezen a világon,
 Mert a hűség fehér holló,
 Allhatatlan, napraforgó
 Delibábos tájon.

Amig hittem, boldog voltam,
 De hitem már nincs.
 Pedig, aki hinni nem tud
 Boldogsága sincsen!
 Addig hisz az ember lelke
 Rózsás szerelemben,
 Míg az Isten valakivel
 Hazug szóval, csalfa szívvél
 Nagyon meg nem verte.

MEGKÉRDEZTEM EGY VIRÁGTÓL...

Szentirmay E.
 Megkérdeztem egy virágtól
 Mely egy síron nőtt megától:
 Mondd meg nekem, te kis virág,
 Meggyógyít-e a másvilág?
 Azt felelte a kis virág:
 Nem gyógyít meg a másvilág,
 Mert, akinek bánata van,
 Itt is, ott is boldogtalan.

Mondjátok hát, kis virágok,
 Látom-e még, akit várok?
 Vajon hozzám visszatér-e?
 Leszek-e még boldog véle?
 Ülök-e még vele szembe?
 Néző-e mélyen a szemembe?
 Kiskertemben búsan állok,
 Nem felelnek a virágok...

JEGENYEFÁK, JEGENYEFÁK...

Murgács K.

Akinek a lelke beteg,
 Gyenge szíve vérzik,
 Hajítson le négy-öt lityit
 Mindennap egy hétig.
 Húzassa el a cigánnyal
 Százszor azt a régit, hogy
 Jegenyefák, jegenyefák
 Nem nőnek az égig.

Búrnak, bajnak orvosságát
 Kis korcsmákban mérik.
 Ott gyógyítgatom magamat,
 Hajnaltól éjjelig.
 Négy-öt lityit behajítok,
 Hej, azt a kiskésit!
 Jegenyefák, jegenyefák
 Nem nőnek az égig!

ÉDESANYÁM, KÖSSÉ FEL A...

Dóczy J.

Édesanyám, kösse fel a
 Kendőt a fejére,
 Menjen el egy barna lányhoz
 Ki a faluvégre.
 Édesanyám, azt a kislányt
 El szeretném venni,
 Kérdezze meg, akar-e a
 Feleségem lenni.

Édes fiám, azt a leányt
 Verd ki a fejedből.
 Nem érdemli, hogy szeressed
 Szívedből, lelkedből.
 Azt izeni: szebb legény is,
 Gazdagabb is kérte,
 Édesanyám, az én szívem
 Majd megszokad érte.

SEMMI, BABÁM, SEMMI...

Semmi, babám, semmi,
 Így kell annak lenni,
 Mindenféle kutyaszerelemnek
 Vége szokott lenni.

MINÉK ISZIK AZ OLYAN...

Szávay Z.

Kalmár T.

Délben, mikor hazamék, már süt a nap az égen,
Hej, de odahaza még vár a felcségem.
Hadozás, meg magyaráz, s egyre csak azt sirja:
Minék iszik az olyan, aki sose bírja!

A borocskát szeretem, csak néha esz a méreg,
Letapossák a kezem, amíg hazaérek!
A rőndér is kajából, míg a nevem írja:
Minék iszik az olyan, aki sose bírja!

Álmodtam az icipoca, hogy a Dunában bor van.
Én, meg egy öreg komám nekiálltunk nyomban.
Én kiittam Pozsonyig, (ő meg) Vácnál kidőlt sírva, -
Minék iszik az olyan, aki sose bírja?

ÁRAD A DUNA VIZE...

Heródek S.-né

Kertész Zs.

Árad a Duna vize, elfolyik a Fekete-tengerbe.
Furcsa egy nyavalya, ha zajlik a szerelem az emberben!
Árad is, zajlik is, fázik is, melege is van tőle,
Ott benn a szíve körül, száz fokot mutat a hőmérője.

Dörmög is öregapánk, szidja ezt a bolondos népséget,
Egyszer tán észére tér, s vége lesz a fura betegségnek.
Észre tér, véget ér, elfogy a szerelem az emberből (mikor te)
Majd, ha a Duna vize visszajött a Fekete-tengerből.

KIS KENDŐ, NAGY KENDŐ...

Kubányi Gy.

Szentirmay E.

Kis kendő, nagy kendő, simra van vasalva.
Mindenik sarkába babám neve van varrva.
Egyik szőke, a másik barna, a harmadik csudaszép,
Megállj te, csudaszép, majd eszedbe jutok még!

Halas tó, békás tó, jaj, de sáros a partja!
Arra jár a rózsám, selyemkendő van rajta.
Raköltöttem a két pengőmet, azért olyan csudaszép,
Megállj, te csudaszép, majd eszedbe jutok még!

HAJLIK A JEGENYE...

Várady A.

Hajlik a jegenye, pereg a levele,
 Kis kertem aljába
 Csak még egyszer gyere be!
 Csak annyit szeretnék
 Elmondani neked,
 Ne menj el, maradj itt,
 Fáj a szívem érted,
 Majd meghalok érted.

Hajlik a jegenye, pereg a levele,
 Éjjelem, nappalom
 Képeddel van tele.
 Napsugár vagy nappal,
 Éjjel édes álom,
 Ne menj el, maradj itt,
 Gyönyörű virágom,
 Harmatos virágom.

Hajlik a rózsafa,
 Nyílik a virága,
 Hívtalak, kértelek,
 Vártalak hiába...
 Ha nem éri harmat,
 Elhervad a rózsza,
 Gyere ki, galambom,
 Egyetlenegy szóra!
 Egyetlenegy csókra.

SZÖKE KISLÁNY, CSITT, CSITT, CSITT
 Pósa L. Dankó P.
 Szőke kislány, csitt, csitt, csitt.
 Hallgass édes, egy kicsit:
 Rózsabimbó pattan,
 Három a csók, csattan,
 Csitt, csitt, csitt, egy kicsit,
 Egy kicsit.

Szőke kislány, csitt, csitt, csitt,
 Repüljünk csak egy kicsit!
 Fenn vagyunk az égből,
 Viseld magad szépen,
 Csitt, csitt, csitt (galambom)
 Egy kicsit.

SZÁZ SZÁL PIROS RÓZSÁT...

László I.

Száz szál piros rózsát
 Küldöttem tenéked,
 Hallgasd meg, hogy milyen
 Szép mesét mesélnek.
 Hogyha meghallgattad,
 Küldj vissza egy szálát,
 S ha nem szeretsz, akkor
 Dobd el mind a százat.

Zivataros sötét
 Csillagtalan éjjel
 Dobd ki a viharba,
 Hadd szóródjon széjjel.
 Mert, hogyha a szíved
 Nem tudták megvenni,
 Szórja szét a szélvész,
 Ne maradjon semmi.

TÜKRÖS PIROS SZÍV...

A. Hegyi I. Murgács K.
 Körösztrúri nagy vásárból
 Vásárfiát hoztam.
 Hej, leányok, kinek adjam,
 Melyik szeret jobban?
 Itt a tükrös nagy piros
 szív,

Ki ad csókot érte?
 Nem adom én ajándékba,
 Csupán csak cserébe.

Azt a tükrös piros szívet
 Hej, de sokan kérik!
 Engem szeret most minden
 lány,

A főszögön végig,
 Azt a tükrös piros szívet
 Mégsem adom másnak,
 Csak annak, ki mindig
 szeret:

Az édesanyámnak!

SZOMORÚ A NYÁRFA ERDŐ...

F. Wass Gy.

Fráter B.

Szomorú a nyárfa erdő, fodrával a futó felhő bevonta.
 Messze elment a kedvesem, siratgatom keservesen naponta.
 Kőd lepte be a nagy Szamost, itt, mindlunk nem járja most a nőt,
 Azt susogja minden nyárfa: itt, mindlunk minden árva azóta.

Úgy-e babám, visszajössz még, csillagos lesz ismét az ég
 felettem,
 Összefonva újra kezünk, úgy-e újra ölelkezünk mi ketten?
 Feledve lesz minden könnyem, feledve lesz úgy-e könnyen
 bánatunk?
 Elringatva csókkal téged, bűvös-bájos szép meséket álmodunk.

HAMIS A RÓZSÁM...

Dankó P.

Hamis a rózsám, mindig kacsint rám szép szemével,
 Csak integet.
 Cukor a szája, nincs annak párja, két orcája a kikelet.
 Hamis a rózsám, meg a zuzája
 Hamis minden porcikája.
 Az édes száját, a csókos száját szép szerelmes pecsét zárja.

Hamis vagy mondom, pici galambom, hamis a te nevető szád.
 Csak azt susogja, szívemnek mondja, hogy a számnak
 Sok csókot ad.
 Szíved temető, boldog temető, eltemette a szívemet,
 Szemed sugára, kis szád mosolya megzavarta az eszemet.

RÓZSABOKORBAN JÖTTEM A VILÁGRA...

Rózsabokorban jöttem a világra,
 Nem dajkált az édesanyám hiába.
 Járt utánam három falu legénye,
 Én meg csak úgy hitegettem, csalogattam, válogattam belőle.

Hogyha végigmegyek én az udvaron,
 Mind megállnak a legények a sarkon.
 Mind azt mondja, fiatalja, öregje:
 Hej, be csinos, be takaros, be aranyos, bama-piros
 menyecske!

SZOMBAT ESTE HA BEMÉK...

Szombat este, ha bemék, szombat este ha bemék a Mózsi kocsmájába,
 Bevágom a fokosom, bevágom a fokosom a mestergerendába.
 A gerenda ripp-ropp, a csaplárné hipp-hopp,
 Szombat este mulatok, szombat este mulatok a Mózsi kocsmájába.

Szombat éjjel hazamék, szombat éjjel hazamék a Mózsi kocsmájából,
 Odahaz, az asszony, odahaza az asszony kingrik az ágyból.
 A sodrófa ripp-ropp, a fejem meg kipp-kopp,
 Jobb, ha haza nem megyek, jobb, ha haza nem megyek
 A Mózsi kocsmájából.

A LEHULLÓ FALEVELET...

Kalmár T.

Eisemann M.

A lehulló falevelet sodorja a szél is,
 Két kis árva levél vagyunk, babám, te is, én is.
 S ha valahol, valamikor nagy-nagy vihar támad,
 Csak az Isten tudja, meddig marachatok nálad.

Márpedig a vihar nálunk be gyakori vendég!
 Egyszer téged el is vihet, ha én nem is mennék.
 Vonj magadhoz szorosabban, ölelj át tal rózsám,
 Olyan vihar nincsen, ami visszasodor hozzád...

VANNAK EL NEM CSÓKOLT CSÓKOK

Erőss B.

Vannak el nem csókolt csókok és befelé hulló könnyek,
 Elfelejtett régi álmok, melyek vissza sose jönnek.
 Levelket, üzenetet van úgy, hogy már nem is várunk,
 Vannak utcák, vannak házak, hova többé sosem járunk.

Vannak szemek, amelyeknek pillantását sose nézem.
 Vannak kezek, amelyeknek simítását sose érzem.
 Vannak büszke dacos ajkak, melyek sohasem beszélnek,
 De a gyűrött, könnyes párnák reggel mindent elbeszélnek.

MEGÚNTAM AZ ÉLETEMET...

Megúntam az életemet, felmegyek Budapestre.
 Ott sétálok a főutcán, minden szombat este.
 Kipirosítom magamat, a fejemet jól feltartom,
 De majd valaki belémszeret odakünn a Duraparton.

SZAKADOZOTT RONGY VONÓDAT...

Sas N.

Szakadozott rongy vonódat mit sajnálsz?
 Húzzad, cigány, virradatig a nótám!
 Könnyeimet lepörögni úgysem látod,
 Akármilyen csalfa lett is a rózsám.
 Másnak adta jegykendőjét,
 De én azért nem búsulok miatta,
 Utcáhozszatt eszeveszett táncot járok,
 Ne lássák, hogy kit siratok magamban.

Csaplárosné, csókolom a csókos száját,
 Rakjon ide tíz litert a javából.
 Még ma este kitöröm az asztal lábát,
 S elaltatom szívemet a borából.
 Templomjáró sose voltam,
 Ezután se köll nekem az imádság,
 Istentelen teli hangos jó kedvem lesz,
 Hogy a búmat, bánatomat ne lássák.

VALAMIKOR NEKED VITTEM...

Szigeti J. Morvay K.
 Valamikor neked vittem
 Minden nyíló orgona virágot,
 Két szemedből rám ragyogni
 Láttam én a fényes mennyországot.
 Kacagott a napsugár is,
 Bimbó nyíltott minden rózsaszálon,
 Amikor a csókok égett
 Szerelmesen először a számon.

Valamikor a szívemben
 A boldogság rakott egy kis fészket.
 Azt hittem, hogy a hűség
 A szerelmed tiszta lánggal éget.
 Te ígértél boldogságot,
 Te mondtad, hogy soha el nem válunk,
 Alig hullott le a rózsza,
 Te is, én is más utakon járunk...

TELE VAN A VÁROS...

Fráter L.

Tele van a város
 Akácfavirággal,
 Akácfavirágnak
 Édes illatával.
 Bolyongok alattuk,
 Ebren-álmodozva,
 Mintha minden egy akácfa
 Nékem viragozna.

Óh, hol van az álom
 Mit alattuk szőttem,
 Az a világ, amely
 Akkor állt előtttem?
 Hová lettel, hova,
 Ábrándok világa?
 Te maradtál csak egyedül
 Akácfa virága.

KIS KÚT, KERÉKES KÚT...

Kis kút, kerek kút
 Van az udvarunkban,
 De szép barna kislány
 Van a szomszédunkban!
 Csalfa szereimmet
 Rá se merem vetni,
 Fiatal a feleségem
 Azt is kell szeretni!

Egy szép barna lánynak
 Dombon van a háza.
 Sudár jegenyefa
 Áll az udvarába.
 Sudár jegenyefa
 Földre hajlik az ága,
 Ennek a szép barna lánynak
 Én leszek a párja!

FÖLMEGYEK AZ ÚRISTENHEZ...
(Kalapomon piros szegfű...)

Zerkovitz B.

Kalapomon piros szegfű,
Babám tőled kaptam.
Fizetségül neked érte
A szívemet adtam.
De szív nélkül, hej, szív nélkül
Nem tudok én élni,
Eljöttem hát a szívemet
Tőled visszakérni.

Visszadobtad a szívemet,
Nem ösmertem rája.
Összetépted, összetörted,
Kinoztad halálra.
Meghalok én, nem tudok én
Ilyen szívvel élni,
Fölmegyek az Úristenhez
Egy új szívet kérni.

KIBALLAGOK A VASÚTHOZ...

Kalmár T.

Kiballagok a vasúthoz,
Találkozni veled,
Viszek kéklő nefelejcsét,
Gyöngyvirágot neked.
Jól tudom, hogy elvárhatlak,
Örökkön-örökké,
Az a vonat nem érkezik
Soha, soha többé...

Elballagok a vasútról,
Nincs ott mit keresnem.
Megértettem, nem szabadna
Ily nagyon szeretnem.
De a szegény megvert szívem
Mégis kitart végig:
Kinnmarad a legutolsó
Vonat érkezésig.

PIROS RÓZSÁK BESZÉLGETNEK...

Sallai M.

Rácz B.

Piros rózsák beszélgetnek,
Bólintgatnak, úgy felenek egymásnak.
Találgatják, hova jutnak
Mely sarkába ennek a nagy világnak?
Szép asszonynak hókeblére,
Vagy egy gyászos temetésre
Koszorúba fonják?
Vagy talán az éjszakában
Valahol egy kis kocsmában
Egy szép lányra szórják?

Egy szép napon útrakelnek,
Agaiktól búcsút vesznek a rózsák.
Mert énnekem virág kellett,
Letéptem egy holdas éjjel
Száz rózsát.

Piros rózsák illatával
Halkan síró muzsikával üzenem

tenéked,

Szegény vagyok, semmim sincsen,
A száz rózsza minden kincsem,
Add érte a szíved!

MONDJÁK MEG A LEGKISEBBIK...

Zerkovitz B.

Ismerősök jöttek Marosvárról,
Együtt jöttek a Pannóniából,
Jó barátok házuk tájékáról.
Mégis szép volt otthon, mindhiába
Kérdezgetnek, mit vihetnek hírül
tőlem,
Igaz-e, hogy esküvő van készülóban?

Mondják meg a legkisebbik
Horváth lánynak:
Nem igaz az, amit otthon diskurálnak.
Most is ott jár még a lelkem
Házuk táján...
Volt egyszer egy fehér rózsza,
A Horváthék rózsafáján...

HA ÉN GAZDAG LENNÉK...

Selymesy R. Thegze G.M.
 Ha én gazdag lennék, négylovas hintóval járnék tihozzátok,
 Olyan kertem lenne, ahol télen-nyáron nyílnak a virágok.
 Selyembe, bársonyba járatnák téged, arany cipellőbe,
 S a nap is elsápadna hófehér nyakadon csillogó-villogó
 Sok-sok drágakőbe.

Ha én gazdag lennék, gyémántcsattos imakönyvet vennék néked.
 Urnapi misére ünnepő ruhámban együtt mennék veled.
 Aztán letérdelnék kis kezedet fogva, az oltár elébe,
 S megkérném a papot, úgy áldjon meg minket,
 hogy a jó Isten is örüljön az égben.

HA MAJD EGYSZER A SÍROMON...

Sas Náci

Ha majd egyszer a síromon kivirít a rózsa,
 Gyere hozzám, kicsi fiam, egyetlenegy szóra.
 Tép le azt a kis virágot, mondj egy forró imádságot,
 Hiszen megérdemlem!
 Tudd meg, ha a rózsát téped, szívem fakasztotta néked,
 Édes kis szerelmem!

De ha a te szíved akkor máshoz hívna téged,
 Akkor azt akis virágot onnan le ne tépjed!
 Ne is mondj ott imádságot, mert a szavad, mint az átok,
 Megbolygatna engem,
 Menj csak ahhoz, akit szeretsz, ha ma' enyém úgyszem lehetsz,
 Édes kis szerelmem.

A SZERETŐM DUNÁNTÚLI...

Kalmár T.

Fehér I.

A szeretőm dunántúli, ott lakik Somogyországban.
 De jó volna hozzábújni a fehér, a habos ágyba!
 De mivel a vasút drága, nem mehetek el hozzája.
 A szeretőm dunántúli, ott lakik Somogyországban.

Nehéz az én sóhajtasom, felszalad a magos égig.
 De odalenn, Dunántúlig, el se hat, meg sem is értik.
 Lekophat a lábam térdig, elkutyagolok végig,
 Nehéz az én sóhajtasom, felszalad a magos égig.

A CSITÁRI HEGYEK ALATT...

A Csitári hegyek alatt régen leesett a hó,
Azt hallottam, kis angyalom, veled esett el a ló.
Kitörted a kezedet, mivel ölelsz engemet?
Így hát kedves kis angyalom, nem lehetek a tied.

Amott látok egy madarat az ég alatt repülni,
De szeretnék a rózsámnak egy levelet küldeni!
Elvinné a levelet, bírva az üzenetet:
Édes-kedves kis angyalom, ne epeszd a szívemet.

Amoda le van egy erdő, jaj, de nagyon messze van!
Kerek erdő közepébe két rozmaring bokor van.
Egyik hajlik vállamra, másik a babámrá,
Így hát, kedves kis angyalom, tied leszek valaha.

VALAHOL EGY KIS FALUBAN...

Dulácska G. Morvay K.
Valahol egy kis faluban nem nyílnak már a pünkösdi rózsák,
Valahol egy ablak alatt elnémultak a szerelmes nóták,
Valahol egy csendes utcán szomorúan, álmodozva járok,
Ne tudja meg soha senki, hogy még mindig valakire várok.

Valamikor boldog voltam, ha pünkösdi rózsát láttam nyílni,
Valamikor örömkönnyet tudtam én a rózsák között sírni.
Valamikor nem gondoltam, hogy én egyszer így maradok árván,
Hogy énnékem nem nyílik már soha virág a pünkösdi rózsán.

TALÁN MAJD EGY NAPON...

Sallai M. Rácz B.
Talán majd egy napon elmondok tenéked:
Szeretlek, szeretlek halálosan téged.
Talán majd egy éjjel remegő két kézzel átölelem vállad,
Ajkamra forrasztom azt a csókos szádát, aztán mindörökre
Ottmaradok nálad.

Úgy szeretttük egymást, olyan szépen éltünk,
Még a pacsirtadal sem hiányzott nekünk.
Az emberek szinte irigyeltek minket az egész megyébe,
No, de szemem fénye, nincs mindennek vége! Aki elcsábított
Leszámolok vele.

ANYÁM SZÍVE...

Magyarády J. László I.
 Kindlgattam mindenkinek
 Az én bolond szívemet,
 Egy kis leány elfogadta,
 Százszor mondta, hogy szeret.
 Megúnva a sárba dobta,
 S egyet rá is taposott,
 De a bolond szív még akkor is
 Csak bérte dobogott.

Öreganyó jött az uton,
 Haja fehér, mint a hó.
 Felvette a vérző szívet:
 Ne szenvedj, te kis bohó!
 Gyógyító irt tett a sebre,
 Hová patkószeg hatolt.
 Édesanyám mennyországból
 Földreszállott lelke volt...

KI TANYÁJA EZ A NYÁRFÁS?

Ki tanyája ez a nyárfás?
 Nem hallik be a kurjantás.
 Tán alusznak, vagy nem hallják?
 Vagy talán csak nem akarják.

Nem akarják meghallani,
 Nem akarnak felismerni.
 Babám nem akar szeretni,
 Másikat akar ölelni.

REPÜL A SZÁN...

Repül a szán, búslál a lány,
 Fut a fakó, sír a Kató.
 A szeretője megy esküvőre,
 Lekenyerezte a bíró.
 Fut a fakó, sír a Kató.
 Lányok, lányok, ha volna eszetek,
 Hej, nem fájna annyit a szívetek!
 Vért ne volna csalóka a legény?
 Mikor a lány oly könnyen lépre mén.

GYERÜNK, BODRI KUTYÁM...

Seress R.
 Gyerünk, Bodri kutyám,
 Szedd a sátorfádat!
 Megcsaltak bennünket,
 Kövesd a gazdádát.
 Téged bottal vertek,
 Engem kacagással,
 Gyerünk Bodri, majd csak
 Megleszünk egymással!

Egymás mellett megyünk,
 Mint két kivert kutya.
 Mert bántak így velünk,
 Egyikünk sem tudja.
 Ne könnyezz, jó pajtás,
 Menjünk csak előre!
 Majd csak megpiheimünk
 Künn, a temetőben.

SZERETNÉK MÁJUS ÉJSZAKÁJÁN...

Antal I. Balázs Á.
 Szeretnék május éjszakáján
 Letépní minden orgonát,
 Amíg ölel az édes álom,
 Diszítani véle kis szobád.
 Amíg szívünk az üdvre dobban,
 Szeretnék mézet lopni onnan,
 Csókolni édes ajkadat, -
 Minden hiába, nem szabad.

Szeretnék mindent eltemetni,
 Amit feledni oly nehéz,
 Kacagni, mindig csak kacagni,
 Amíg az ajkunk csókra kész.
 Égő sebare mitsem adni,
 És mindent, mindent elsiratni,
 Feledni bús emlékedet, (de)
 Minden hiába, nem lehet...

MINDEN PIROS, FEHÉR RÓZSÁT...

Erőss B.

Minden piros, fehér rózsát neki vittem,
 A világon egyedül csak neki hittem.
 Mégis elment messze tőlem, elvitte a szíveimből a sok-sok nótát,
 Elvitte a sok-sok piros, fehér rózsát,
 Piros rózsá, fehér rózsá,
 Mondjátok meg, mi van véle, mi hír róla?

Most már bizony szegény vagyok, semmim sincsen,
 Csak egy hervad rózsaszírom minden kincsem.
 Nem maradt más, csak egy álom, álmaimban gyakran látom
 Halvány arcát, s azt a sok-sok piros rózsát, fehér rózsát.
 Piros rózsá, fehér rózsá...
 Csak egy szál is, jut-e majd a koporsómra...?

HA EGY ŐSZI ESTÉN...

Kalmár T.

Ha egy őszi estén újra felkeresnél, minden másképp lenne,
 Amit addát nekem, minden hiba, véték feledésbe merne.
 Becéznelek százképp, a nyomodba járnék, akár csak egy árnyék,
 Éjjel is, meg nappal csendes alázattal a csókodra várnék.

Rovom az utcákat, fűttyős kedvem támad - sóhaj lesz belőle.
 Beteg az én lelkem, bánat fészkel benne, nem kap így erőre.
 Küszöbén a télnék minden gond feléled. Egymagamban félek...
 Gyere haza, kincsem! Téged vár itt minden... Elpusztulok érted.

SZÓL A KAKAS MÁR...

Szol a kakas már, majd megvirrad már.
 Ha az Isten nekem rendelt, enyém lesz a már.
 Várj, madár, várj! Te csak mindig várj!
 Zöld erdőben zöld mezőben sétál egy madár.

Micsoda madár? Micsoda madár?
 Kék a lába, zöld a szárnya, engem odavár.
 Várj, madár, várj! Te csak mindig várj!
 Ha az Isten neked rendelt, tied leszek már.
 Várj, madár, várj! Te csak mindig várj!

JAJ, DE SZÉP KÉK SZEME VAN...

Kiss A. Ernő

Jaj, de szép kék szeme van magának,
Nincs ilyen a világon senki másnak!
A szívem úgy dobog, mikor látom,
Meghalok egy csókjáért, gyöngyvirágom!
Nappal is álmodom mosolyával,
Ejjel meg azt húzatom a cigárral (hogya)
Jaj, de szép kék szeme van magának!
Nincs ilyen a világon senki másnak.

Rózsákat ringat a szél a kertben,
Erzem, hogy mindörökre rabja lettem.
Hangjában tündérek muzsikálnak,
Sugja meg, elfogad-e babájának?
Rózsaszirm lesz a nyoszolyája,
Két karom ölelése a párnája.
Szívemmel bélelem kicsi fészünk,
Tartós lesz, nem kell másik amíg élünk.

TÚL A TISZÁN FARAGNAK AZ ÁCSOK...

Túl a Tiszán faragnak az ácsok,
Idehallik a kopácsolásuk,
Eredj, lányom, kérdezd meg az ácsot,
Ad-e csókért egy kötény forgácsot.

Verje meg az Isten azt az ácsot:
Méregdrágán méri a forgácsot,
Kilenc csókot ígérttem már érte,
Tizediket ráadásul kérte.

Kék a kökény, zöld a petrezselyem.
Tótágast áll bennem a szerelem,
En Istenem, most már mit csináljak?
Szeressek-e, vagy tótágast álljak.

KERESSEK EGY RÉGI UTCÁT...

Erőss B.

Keresek egy régi utcát,
Keresek egy régi házat,
Keresek egy régi kertben
Egy halovány rózsaszálát
Keresek egy régi nótát
Amit egykor úgy

szerettem,
Keresem a boldogságom,
Amit egyszer itt-
feledtem.

Azt az utcát, azt a házat
Azt a kertet nem találom,
Talán nem is valóság volt,
Talán csak egy tűnő
álom.

Azt a nótát elfeledték,
Nem emlékszik senki
rája,
Az elvesztett boldog-
ságot,
Valaki csak megtalálja!

ÉDES-KEDVES FELESÉGEM...

(Ki a fene látott
szúrdolmányon...)

Édes-kedves feleségem,
De szép asszony vagy!
Beillenél sodrófának,
Oly egyenes vagy!
Völgyet keres a lassú víz,
Nem a magas dombot,
Gimbet gombot, dímbet, dombot
Apró ezüst gombot,
Ki a fene látott
Szúrdolmányon
Apró ezüst gombot!